

החלטת ועידת סן רמו¹

(תרגום לא רשמי)

25 באפריל 1920

סוכם

1. לקבל את סעיפי המנדט לעיל ביחס לפלשתינה-א"י, מתוך ההבנה שלתוך המסמך process-verbal נכללה התחייבות של מעצמת המנדט שלא יהיה ויתור על זכויות שנהנו מהן עד כה הקהילות הלא-יהודיות בפלשתינה...
2. שהוראות סעיפי המנדט צריכות להיות כדלהלן:
בהתאם לפסקה הרביעית של סעיף 22, חלק I לברית חבר הלאומים, מסכימים הצדדים כי סוריה ועיראק יוכרו זמנית כמדינות עצמאיות, ובלבד שיקבלו סיוע וייעוץ לניהול בהלכות השלטון מאת בעל המנדט, עד אשר יוכלו לעמוד ברשות עצמן. גבולות המדינות האמורות ובחירת המנדט בהן ייקבעו על ידי מעצמות הברית הראשיות.

הצדדים מסכימים להפקיד את ניהול פלשתינה, תוך יישום הוראות סעיף 22 ובמסגרת אותם גבולות שייקבעו על ידי מעצמות הברית הראשיות, בידי בעל מנדט שייבחר על ידי המעצמות האמורות. בעל המנדט יהיה אחראי להגשים את הצהרתה של ממשלת בריטניה שניתנה במקור ביום 8 בנובמבר, 1917, ושאומצה על ידי מעצמות הברית האחרות, התומכת בכינונו של בית לאומי לעם היהודי בפלשתינה, תוך שמוכן וברור כי לא ייעשה כל דבר שעלול לפגוע בזכויות האזרחיות והדתיות של הקהילות הלא-יהודיות הקיימות בפלשתינה, או בזכויות ובמעמד הפוליטי מהם נהנים יהודים בכל מדינה אחרת.

בעל המנדט מתחייב למנות תוך פרק זמן קצר ועדה מיוחדת שתלמד כל נושא או שאלות שעניינם העדות הדתיות השונות והתקנות. הרכב הוועדה ישקף את האינטרסים הדתיים שעומדים על הפרק. ראש הוועדה ימונה על ידי מועצת חבר הלאומים.

תנאי המנדט הנוגעים לשטחים המוזכרים לעיל ינוסחו על ידי מעצמות הברית הראשיות ויוגשו למועצת חבר הלאומים לצורך אישורה.

טורקיה מתחייבת בזאת, בהתאם לתנאים של סעיף [132 של אמנת סבר] לקבל כל החלטה שתיקבע בהקשר זה.

לעניין ההחלטה דלעיל מציינת המועצה העליונה את הסתייגותה של המשלחת האיטלקית:
איטליה, כמעצמה בעלת אינטרסים כלכליים גדולים ובלעדיים בים התיכון ובאסיה הקטנה, שומרת לעצמה את מתן הסכמתה להחלטה זו עד ליישובם של האינטרסים האיטלקיים בטורקיה ובאסיה.

1 לאחר מלחמת העולם הראשונה, במהלך ועידת סן רמו באיטליה, אומץ הסכם זה בין בעלות הברית, ובהן בריטניה, צרפת, איטליה ויפן, ביום ה-25 באפריל, 1920. החלטת סן רמו, ששילבה את הצהרת בלפור משנת 1917 עם סעיף 22 של אמנת חבר הלאומים, מהווה את הבסיס למנדט על פלשתינה. החלטה זו שינתה לחלוטין את הצהרת בלפור, שהיתה בעבר רק הצהרת מדיניות בריטית, והפכה אותה להסכם בינלאומי מחייב. כתוצאה מכך, הוטלה על בריטניה האחריות, מתוקף מה שהפך למנדט בינלאומי, לכונן "בית לאומי לעם היהודי בפלשתינה-א"י".